

LÁ THƯ MỤC VỤ

Chuyển từ trại giam số 4 đường Phan Đăng Lưu sang biệt thự số 1 đường Hoà Hưng (khám Chí Hoà), tôi thoát được một căn bệnh quái ác đã nhập vào tôi ngay từ những ngày đầu tù tội, đó là bệnh ghê mà thời ấy dân miền Nam quen gọi là “ghê bộ đội”. Theo ý kiến của nhiều tù nhân, có lẽ nhờ cách kiến trúc độc đáo nên các buồng giam rất thoáng khí, không còn bị mồ hôi nhờn nhớp suốt ngày, da khô ráo nên ‘con ghê’ không còn chỗ để sống. Hơn một năm rưỡi ở Chí Hoà là những tháng ngày sang trọng nhất trong đời tù của tôi. Mà thật sự là vậy.

Nào là được ở ‘biệt thự’, riêng buồng 9 khu BC của tôi nằm ở lầu 4, cao chót vót ; nào là không bị lôi ra để hỏi cung nên đầu óc được nghỉ ngơi ; nào là không phải lao động khổ sai nên suốt ngày hoàn toàn rảnh rang...Đời tù mà được như thế thì còn ước mơ gì hơn ? Buồng 9 của tôi có vài vị Quốc Dân Đảng, có giáo sư Đại Học (Lê Đình Chi), có giáo sư Trung Học (Nguyễn Thanh Tùng), có bác Nguyễn Văn Viên (em của linh mục Nguyễn Văn Vàng), có võ sư (Nguyễn Viết Hoa), có nhân viên Sứ Quán Nhật Bản (bác Hồ Ngọc Ân), có nhạc sĩ (Nguyễn Viết Thụ), có bác sĩ (Lữ Vi Thành)...Trong bài này, tôi chỉ muốn nhắc đến bác sĩ Thành mà thôi.

Bác sĩ bị bắt vì tội gì tôi không biết, dáng người cao và gầy (có lẽ ở tù nên gầy chăng ?), khoảng trung niên, sống trầm lặng, ăn nói khiêm tốn và cử chỉ rất lịch sự. Bác sĩ Thành không bao giờ nói về mình (cũng có thể là một cách khôn ngoan khi sống trong tù), nhất là ông không bao giờ tỏ ra hãnh diện về cái bằng tiến sĩ y khoa của mình. Điều tôi học nhiều nhất nơi ông là bất kỳ trong đối thoại hay tranh luận, ông không bao giờ tỏ ra mình giỏi giang hơn người khác dù người đang tranh luận chỉ đáng tuổi con ông và chỉ là một thợ hớt tóc. Ngược lại, trong buồng 9 ấy, tôi cũng gặp những tù nhân rất háo thắng, rất lạnh chanh, cái gì cũng tỏ ra mình rất sành điệu, rất am tường, mặc dầu tuổi đời không bằng ai ! Bác sĩ Thành là mẫu gương cho tôi noi theo và chính ông đã khuyến khích tôi đến với bác Ân để học tiếng Nhật, bởi lẽ cá nhân ông cũng từ lâu đã học với bác Ân.

Đời tù ai cũng gian nan giống nhau, ngày tù ai cũng thấy lê thê như nhau, thời gian được Thiên Chúa ban cho như nhau. Nhưng có những anh em trẻ suốt ngày không biết xử dụng thời gian để làm cái gì có ích cho tương lai, họ chỉ thích ngồi suốt ngày bàn đủ thứ chuyện vô ích. Tôi thấy bác sĩ Thành âm thầm học Hán Tự áp dụng trong tiếng Nhật (Kan Gi), ông học rất chăm và nhất là với nền tảng của một vị tiến sĩ, ông có phương pháp học rất hiệu quả. Tôi rời xa bác sĩ Thành đã hơn 36 năm nhưng hình ảnh khiêm tốn của ông vẫn còn in đậm nét trong tâm khảm tôi. Lời Chúa của Chúa Nhật này khiến tôi nghĩ đến vị bác sĩ mà tôi hằng khâm phục.

Thiên Chúa rất nhân từ và quảng đại, hằng ban muôn ơn trên mọi người bằng nhau và như nhau. Nhưng Chúa Giêsu bảo những người khôn ngoan và thông thái không nhận được những mạc khải có lẽ vì sự tự mãn của họ. Họ nhận thấy mình đã học quá nhiều, đã biết quá nhiều nên không cần học hỏi thêm gì nữa. Tất cả những gì họ có là quá đầy đủ rồi nên không cần thêm những gì mới mẻ nữa. Họ y như một tách nước đã đầy không thể rót thêm gì vào. Người bé mọn và khiêm nhường luôn thấy mình còn thiếu thốn nên dễ dàng mở lòng ra để đón nhận. Áp dụng vào đời sống thiêng liêng cũng thế, người khiêm nhường luôn khao khát biết thêm về Chúa, để mỗi ngày một cảm thấy cần ơn Chúa hơn, vì luôn luôn ý thức tự bản thân mình không thể lướt thắng các cơn cám dỗ mỗi ngày một tinh vi hơn và hấp dẫn hơn và nếu tự ý vào sức mình thì sẽ có thể té ngã bất kỳ lúc nào.

Chúa Giêsu bảo hãy học cùng Ngài về lòng hiền hậu và sự khiêm nhường. Khiêm nhường để nhận ra những giới hạn của mình, khiêm nhường để công nhận những tội xấu của mình, khiêm nhường để thấy mình rất thiếu thốn, rất yếu nhược và rất vụng về, càng ngày càng nương tựa vào Chúa hơn và có lòng kính trọng người khác hơn. Lòng khiêm nhường sẽ giúp chúng ta dễ dàng quỳ trước bàn thờ Chúa khẩn xin Ngài tha thứ những tội lỗi ngập đầu của mình, đồng thời cũng dễ cảm thông với những yếu đuối lỗi lầm của anh chị em quanh mình, nhờ đó sẽ có những lời nói hay hành vi hiền lành và nhân hậu hơn.

Linh mục Phạm Quang Hồng.

